

Nevteleno
Poprijeta Devica Marija

II letni ticsaj, 7 st.

1906. Julius.

Zmozna
Gospa Vogrszka

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

REDI GA

Klekl Jozsef, Plebanos Pri Szv. Szebestjani.

Vszebina.

Klekl Jozsef: Marija Lankovicska, negda Tisinszka	193
Kj: Navuk za meszec julius	194
Dober prijatelj. Scsipkov sopek lübléne materé	196
Bassa Ivan: Iz zgodovine szv. matercerkve	203
Szlepec Ivan: Cslovek	208
Horváth Lovrenc. Edna zapoved — nasa duzsoszt	212
M. Tanács za dobre düse, stere Jezusovo Szrcé	216
Drobizs. — Glaszi	219

Ki sesé liszt dáblati, naj za njega dve koroni posle na ime: Klekl Jozsef plebanos pri szv. Szebestjani, posta Battyánd, (Vasm.) Prvi sznopics sze zse vees ne dobi!

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom. Preminocse leto je osztalo nanjega 400 koron.

NEVTEPENO POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSÉN LISZT.

Marija Lankovicska, negda Tisinszka.

Kak namenim jaz v Lankovic priti? Zvami ljubléni tisincsarje scsém jaz ta romati, ali ne z práznimi rokámi nego z dárom vu njih, z ednov zlátov koronov, stero bi vi fárniki Mariji kúpili i z sterov bi njeno podobo tam korunúvali.

Po dovoljenji vasega vreloga g. esperesa i plebánosa, dr. Ivanóczy Franca pisem jaz to, ki szo mi szloboscino dáli naj vam to naznanim. Oni vam bodo ravnitel i voj, oni tancsnyk i pomocsnyk vu tom deli.

Jaz mirovno denem zdaj doli moje pero ár szem dovrso ka szem nameno, nikdasnjo naso Marijiko szem dao szpoznati, pot szem k njoj pokazao szamo hodimo zdaj po pokazanoj poti, poiscsimo je gor, objocsimo pred njov nase grehe, naso zgúbo, nase nevole ino jo prav ponizuo proszimo naj nam bode vszik ino vszikhár dobra nebeszka mati.

Oproszo bi pa zdaj naszlednje vu iméni Bl. Device Marije ravnitela tisinszke fare, dobroge pasztéra ovesic vernih, naj vzemejo to romanje prek i naj nasz vsze fárniko i rojáke tisinszke fare, dühovniko i v szveckom sztáni sztojcesse, ki bomo, sze li mogocsi od doma odtrgnoli, v kem veksem seregi z pobožsnim szrcem k „tisinszkoj Mariji, materi miloszti“, v Lankovic pripelajo. Bog daj to kem hitrej!

(Konec).

Klekl Jozsef.

Návuk za meszec julius.

edela poriszálah 7. „Ne bode vszaki, ki veli Goszpodne, Goszpodne, noter so v nebeszko králesztvo“.

Té recsi pomenijo, ka ne pride vszaki v nébo, csi glih szpozna Jezusa za goszpoda i Bogá. Lehko vidite to pri vrági, Judasi, pri zsidovah, ki szo njega za goszpoda zváli i szpoznali, pa szo sze itak pogübili. K zvelicsanji je potrebno poszvecsenjé nase düse, sztális poszvecsejocse miloscse. „*To je bozza vola, poszvecsenjé vase*“ právi szvéto pizmó. Krivi proroki nam zaprávaljo vero, vüpanje, lübézen, brezi sterih jákoszt je niscse ne vu miloscši poszvecsejocsoj, to je brezi szmrtnoga greha ; ogibati sze jih moremo zato.

Krivi proroki ti poterejo vero. Kak? Etak je csüjemo gucsati: dober katolicsánec szam, kda morem (ednok v leti, naj oblecs pokázse) idem k mesi, szíromáki tüdi dam (naj ga drügi hvalijo), molim záto tüdi. Kda pa na angelszko pozdrevlenje zvonijo kda pa vüzemszka szpoved pride, kda sze pa posztno vremen notriprikloni, te té dober

katolicisanec tak právi tebi drága dŭsa, to je ne potrebno. Tŕ njemi verjes, navcsis sze odnjega szamo zvéksega szpunjávati duzsnoszti tvoje vere i grátas eden med onimi milionami, ki sze právijo *mlácsni krsccseniki*, ki kak sze g. Bog vu szv. píszmi tozsi, „*ga z jezikom hválijó, z djánjom pa bláznijo.*“ Mlácsen szí ár szí zgŭbo vero mocsuo po zapelávci. „*Brezi vere sze je pa ne mogocse Bogi dopádnóti.*“ „*Moj pravicsen z vere zsive*“, právi szv. píszmo. Ti ne zsvés z njé, ne szí záto pravicsen, nemores záto v nébo priti. Vidis: szem, na to nizko sztubo te szprávjio krivi proroki, ki szí vero po szvojem gusztusi obrácsajo, ki na dŭhovnikove kárájocse recsi té odgovor dávajo „*Ne je vsze isztina, ka popi predgajo.*“

Morijo nam krivi proroki vŭpanje, ár tak guesijo: vzsivaj, i ne moli telko, más csasz escse sze szpokoriti itd“. K szveckomi veszélji nasz prikapesijo, od nébe odtrgnejo. Keliko dŭs szo tak v pekel szpravili, keliko v szamomor szŭnoli! Vzsivali szo po zapelivih recsah ti neszrecsniki, pili szo z kupice szveckoge veszélja, kda szo pa do pelina prisli, kda je Bog szkŭsávati zacseo, obvŭpoli szo i morili szo sze.

Morijo nam lŭbézen. Navcsijo nasz preklinjati, dŭhovnike ogovárjati, dobro piti, plészati, navcsijo nasz na necsisztocso, tolvajijo i drŭge grehe, ka je vsze, szamo lŭbézen do g. Bogá ne. Szmo ne bratje i szesztre mi tih krivih prorokov? Te jaj nam! Jezus szám sze nam proti „*Jaj tísztomí csloveki, pokom szpaka pride.*“

Csi szmo krivi proroki, sztrsznimo i pobolsajmo sze, na dobro pot ravnajmo tíszte, stere szmo szpácsili. Csi szmo pa ne, te sze jih pa ognimo, da szamo edno dŭso mámo.

(kj).

Scsipkov sopek lübléne materé.

I.

Pred nisternimi *letami szlednje dni aprila je eden mládenec priso v Rim. Njegovo blede lice je kázalo, da eden beteg je njegovo szrcé, z steroga sze zsmetno oszlobodi vu etom zsitki.

Kak z vláka dole sztopi, sze taki v edno najprednjeso ostario da pelati. Vu prvih dnevah szo ga za potnika meli, szamo szledkar szo zvedili, ka je ne.

Mladenec je vudné imenitna meszta várasa preg-lejüvao, vecsér je pa steo ali szlikao (málah).

Njegovo szlabo telo je na ednok szamo goripovedalo szlüzsbo. Vlészse i vcsaszi po vracsitela posle.

Ete njemi ocsiveszno pove, ka malo vüpanja ma do njegovoga zdravja, záto je njemi to narácsao, naj v réd posztávi szvoja dela, ár sze preblizsáva ona vüra, kda sze bode mogo locsiti z etoga szveta.

Betezsnik je ne vervao recsam vracsitela, záto sze je potozso goszpodi, ki náj bi düsni sztális szvojega goszta polehsao, je obecsao, ka ednoga vu váراسi bole glasznovitnoga vracsitela dá k njemi zazvati.

Zsalosztno, toga glasznovitnoga vracsitela odgovor je rávno táksi bio, kak prvoga, ztem razlocskom, ka sze je z betezsnikom lepsé djao.

Za nisterne dni potom pride edna zse priletna zszenszka vu ostario, stera je szpitávala za mládenca i proszila szlugo ostarie, da bi jo pelo vu hizso betezsnika. I komaj vu hizso sztopi, k betezsniki bezsi i na sinjek szpadnovsa zsalosztno szzi etak zdehne :

— Oh moj Károl ! Lübléni moj Károl !

— Betezsnik sze csüdécs pita :

Lübléna moja mati, kak szte prisli szem ?

Mati sze oszlobodivsa z rok szina odgovori :

— Ana moja vnüka te je vpamet vzéla pri presétávanji i je zvedila tvoje sztanüvanje, i mi je odpiszala tvoji nazslov. Ov dén mi je pa brzojavila, ka szzi jáko betezsen. Kak mores tak miszliti, ka bi zamüdila tebé goripoiszkatí.

Pét let je minolo, ka szi sze odtergno od méne i vu tom csaszi nepresztano jocsécs szam Bogá proszila, da bi te na dobro pot pripelo.

Lüblena mati, ti szi vtelovlena dobrota pravi szkuzecs betézsNIK. Potom sze je na glász jokao i znovics kúšno tak dugo ne videno mater.

Zdaj te zse ne zapüsztim, právi zsalosztna mati, dokecs ne bodes popolno zdrav.

Bole pravi dokecs ne zaprem moje ocsi, mrmrao je med zobmi betezsNIK. Lüblena mati z jálnim vüpanjom sze ne vkani. Moje zdravje je zse celo ta. Csütim, da merjém.

II.

Nasega betezsNIKA bi jáko lehko za »szina szkuz« imenüvali.

Z plamenitnoga sztarinszkoga pokolenta je izhájo. Goszpod Bog ga je blageszlovo z vszemi naturalszkimi dármi i dobrimi lasztivnosztmi, stere bi njemi lehko lepo prisesztnoszt zagotovile. Szamo da je szreca velkoj szküs-nji vödjána i Károl je ne steo vöpresztati.

Vu szvet sztopivsi vszik ino vszidár szi je szamo od veszeljá i blázsensztva premislávo i szvecke dobrote iszkaó. Z onoga krsztsanszkoga návuka, steroga je vu roditelszkom domi zadobo, sze je szpozábo, ali csi ravno szo njemi vcsaszi vglavo prisli, zametávajocs sze je miszlonanje tak, da bi sze njemi grdili.

Med tem sze je ozseno.

Pri potüvanji je tak troso, ka je zsena, kda szta v Monaco prisla i njima eden filer ne oszto, przsziljeno bila szvoj nájlepsi i dragsi kincs ednomi anglezsi odati, ovak nebi mogla domo.

Ete sztopaj, na steroga je zsena przsziljena bila je vu zacséki szamo kreganje, potom pa locsenjé zroküvao.

Kda szo ocsa to razlocsenje zvedili, tak njim je hüdo grátalo, ka szo szi na tanács vracsitela vcsaszi redovnika dali zazvati, naj szlednja szvesztva escse vcsasz morejo gorivzeti. Za nisterne vüre szo pa z etimi recsmi dali nazáj düso szvojemi Goszpodu i Sztvoriteli :

— »Bog moj, jaz njemi odpüsztim, ve ti znás, ka za volo njega merjém!«

Na szprévodi je Károl ne bio, i materi szamo retko kda piszo od szvojega sztanüvanja. Od szprévoda je minolo pét let i vu tom caszi szamo ednok pogledno szvoje rojsztno meszto, ali te je szvojo mater tüdi ne pohodo ali rodbino, szamo ozdalecs je glédo tiszti kasteo, kde je szvoja detecsja leta prezsivo. Potom je na cintor so, gde je pri grobi pokojnoga ocsé na kolena szpadno i milo jokati zacсно.

Njegova düsnaveszt, hüdo zsvljenje, stero je pelao i stero je po caszoma njegovo zdravje na níkoj szpravilo, szo njega nazáj drzsali, náj vu ocsinszko hizso ne sztopi.

Vcaszi vcaszi szo njemi táksa mislenjá prisla, ka bi sze szkoncsao. Te szzi je vszikdár na szvojo lübléno mater zmiszlo i ona veszt, ka »moja szmrt bode zroküvala szmrt lübléne materé tüdi«, je njega vszikdár nazaj drzsála od onoga sztopája, ka bi szzi zsvljenje vzeo.

III.

Med táksimi okolnosztmi je nazocsnoszt materé v Rimi z ednoga krája veszélje z drügoga krája práva kastiga bila za nasega betezsnika. Csi bi krsztsanszkoga csütenja szamo edna kaplica prebivala vu njegovom szrci, te bi szzi to mogo miszliti, ka je vu oszebi lübléne materé g. Bog ednoga angela poszlo k njemi zato, náj njemi nazáj szprávi zgübleno düsevno mirovnoszt i ga na dobro pot pripela. Ali da je düsa betezsnika bole lübila zemel-szka dela, njemi je nancs na pamet ne prislo kaj táksega szzi miszliti.

Mati je z szvojimi bisztrimi ocsmi vcaszi szpoznala njegov düsni sztális, ali záto ga zsalosztiti ne stela.

Vu betezsniki je záto escse bila lübézen do materé, ali kak je ona szveto imé Goszpodna Bogá naprej pri neszla, sze je sztroszo i njoj proszécs pravo :

— Lübléna mati, bodi moja tolázszba i osztani pri meni, ár tvoja nazocsnoszt je meni jáko prijétna. I gucsi meni, lübléna moja mati kajsécs, szamo vero i Bogá mi naprej ne noszí. Jaz zse vu nikom ne verjem, szamo vu

ednom deli. Znás vu kom? pita z lübéznosztjov küsüva-
jocsi roko drage materé i potom dene :

— Jasz szamo vu tvojoj lübavi verjem, ali szamo
vu toj!

Lübléni Károl, pa szi sze ti zse celo szpozábo z blá-
zseñe device Marije, stero szi kak dete tak jáko lübo?
Stero szi te tak jáko postüvao? szpitáva ga mati zsa-
losztno. Pomlis, te szi to pravo, ka njo bole lübis kak

mené, ár szam jaz szamo tvoja zemelszka mati, ona pa
nebeszka?

— Vzse to szo detecsji gucsi bili, právi Károl szme-
hom. — Cse bi zaisztino bio nebeszki ország, te bi pos-
tüvo i lübo tam prebivajocso blázseno devico Marijo, ár
vunjoj bi tebé tüdi postüvo i lübo . . . Szamo da ne-
besz nega . . . Záto nehájmo tá detinszka dela, ve szam
zse ne pét sészt let sztaro dete, nego oszemdvajszeti let

sztar mladénec. Ne gucsi mi tak táksa dela, ár me man-trás znjimi, meni je pa mirovnoszt potrebna.

Ja mirovnoszt! — právi szkuznata mati.

Szirota mati!

Kelko szi sze trüdila, dokecs szi szvéte pravíce krszt-csánszke vere vu düso tvojege sziná poszadila i ovo zdaj, da bi oni szád jákoszti rada vidla, zsalosztno mores szpoznati, da je tvoje delo zaman bilo i je zgübleno.

Ne dalecs od ostarie je cérkev bila. Tá cérkev je glaszovitna bila po kepi blázsene dévice Marie i po njem vcsinjenih csüdah.

Neszrecsna mati je od dnéva do dnéva hodila szem i je molila.

Pobožno vrelo . . .

Za povernjenjé szvojege szina!

Na to je tüdi mela szkrb, naj oltár blázsene device Marie z korinami bode okincsani i szvecse nocs i dén gorijo, da z njénov molbov zjedinjene njej na pomocs bodo. Potom je doszta miloscine delila sziromákóm i proszila njé, náj molijo za ednoga mirajocsega, koga povernjenjé sze szamo po csüdi lehko zgodi.

Ka bi csinala? pitala je eden dén ednoga redovnika. Ka bi escse delala?

— Szamo sze vüpaj! toli jo on. I nepresztanoma proszi blázseno Devico, ár je pomocs blázsene device tak mocsna, ka csi szamo edno recs pove pri szvojem Szini za tvojege sziná, reseni je tvoj szin.

I nad povrjenjom sze telko trüdécsa mati dale moli i proszi blázseno devico i mocsno sze vüpa.

IV.

Bio je vu onom csaszi eden dühovnik v Rimi koga je Károl escse od szvojege detinsztva poznao i z kim je vszigdár rad vküp hodo. Kda bi lübléna mati na zadoblenje düsne mirovnoszt szvojege szina zse vsze mogocsno vcsinila, proszila je toga dühovnika tüdi, náj pohodijo Károla, ki bi jih rad vido i z njimi gucsao, ár je zse preci dugo, ka szta obszledjim vküpbila.

— Z velkim veszéljom primem gori Pius oco, to je bilo ime redovnika, pravo je Károl kda je zvedo, ka ga dühovni prijatel pohoditi scsé, ali szamo tak, csi mi vero naprej ne prineszé. Kak prijatela ga scsém viditi, i ne kak dühovnika. Proszim te drága mati, opominaj ga na to.

Tak sze je tüdi zgodilo.

I dühovnik, kak vucseni cslovek, sze je zaderzsávo od vszákoga pitanja, stero bi betezsnika zsmetno szpadnolo.

Dugo szta szi pogucsávala i Károl sze je za jáko blázsenoga csüto.

Pri locsitvi je eto pravo Pius oca :

— Za tébe, sze meni vidi, jaz zse vecs nikaj nemorem vcsiniti. Ali csi bi ti kda na pomocs mogeo biti, povrni sze szamo k meni, ki szam tebi vszikhár dober krsztsánszki prijatel bio.

-- To dobro znam — odgovori Károl. Za vsze to szam hválo duzsen i to meni batrivnoszt dá, náj te edno proszim. Csütim, da szamo nisterne dnéve bodem zsivo. To je moje zselenje, náj mené vu ocsinszki grob polozsijo. Proszim te tak, szprevodi moje telo, kda do je domo szpravlali.

— Z szrca szpunim tvoje zselenje. Ali jaz drügo tüdi vcsinim za tébe!

— Ka vcsinis?

— Molo bodem za tébe!

— Molo bodes? Zakaj? pita betezsniik.

— Zakaj? Tak ti zse vecs ne verjes vu mocsi molitve?

— Ne! právi Károl. Ve szam zse vecs ne tiszti pobozsen decsák, koga szi ti vszáki dén dvoriti vido vu kapeli nasega kastela. Jaz szam zdaj neveren. Poleg mojega nega Bogá. Zsao mi je, ka tak gucsim z tebom, ali nemorem postüvati tiszto vero, stero ne verjem.

Károl, jaz to nemorem vervati, kabi ti to zaisztino gucsao, právi dühovnik.

Ali da, Pius oca. Gledaj szamo, to je moja vera. Cslovek je szamo sztvár, stera sze narodi trpi, veszeli i obszlednjim preide. Edna sztvár, stera je iz zemlé i sze pali vu zemlo povrné. Na nikoj ga pa szprávi szreca ali

neszreca, stero pri rojsztvi z szebom na ete szvet pri-
neszé.

Te sze ti Károl do nejme zshivine nanizis? vje ga z
recsjov dühovnik

— Tiho bodi, szkricsi betezsnik. Ti vervaj, ka sze
tebi vidi jaz pa to verjem, ka jaz scsém. Na szlednje csi
moliti scsés za méne, to ti nemorem zabrániti, moli. Pius
ocsa sze ne steo zsnjim trgati. Escse ednok szlovo vzeme
od szvojega prijátela i odhaja.

Vüne je zse csakala dühovnika mati, steroj pravi:

— Csi sze csüdo ne zgodi, mi nikaj nemorcmo vcsi-
niti, ár je Károl celo neveren.

Za tri dni Pius ocsa pali pohodijo betezsnika.

Vu poszteli lezsécsi Károl od velke szlaboszti kda kda
pove edno recs.

Pius ocsa vidivsi sztális betezsnika, szo njemi naro-
csili, náj szlednja szvesztva vzeme gori. Ali Károl cse-
merno pogledne dühovnika i proti krsztcsanszkoj veri pek-
lenszke recsi gucsi.

Dühovnik ga scséjo pomiriti, ali zobsztom, ár on od
blazine vöpotégne revolvo i z etimi recsmi zdigne na njih:

— »Csi escse edno recs pregovorís, doli te sztrlim«.

Pius ocsa je od presztrašenja komaj k recsi prisó, i
da je vido, ka je tü vsze zama, betezsnika na szébe niha.

Mati zvedivsa, ka sze zgodilo je, jáko zsalosztna po-
sztánola; od velke boleznoszti sze k blázsenoj devici Mariji
pascsi, náj tam pri njénih nogáh vövlíje szkuzé trplenja i
pred njov odkrije zdihavanja szvojega szrca, náj vidi blá-
zsena Devica, ka sze szamo vu njoj vüpa, ár je ona
szlednjo vüpanje vszehonih, ki sze zse vecs vu nikom ne
vüpajo.

(Dale.)

Dober prijátel.

Iz zgodovine szv. materecerkve.

IV.

Nero caszar je szam szebe vmoro 68-ga leta po Kr. On je bio te peti po Augustusi, za koga csasza i kralüvanja sze je Jezus nerodo. Poganszki rimlanszki narod sze je zse z vszov mocsjov vojüvao proti novoj veri, ar szo vnogo bozsnoga drzsali od krscsemikov ino szo sztrah bili za szvojo poganszko krivico, stero szo vnogi med njimi za isztino drzsali. Caszarje szo pa za szvojo csaszt sze bojali, ar szo pozabili, ka je Krisztus ne etoga szveta kralesztvo nasztavo, ali szo pa ne csüli od Njega. Zsidovje szo sze veszelili. Oni szo naime zacsnoli obrvim preganjati krscsenike, oni szo tüdi od nyih lazsi razsirjavali ino je poganom prekdavali, nego za nje je tüdi prisla pomali vöra, stero je Krisztus jocsecs naprejpovedao: »Csi bi ti (Jeruzalem) szpoznao, ka ti je na mir tvoj! Zdaj je pa szkrito to pred tvojmi ocsmi. Dnevi pridejo na tebe, kda te neprijatelje obvzemejo z kopalinov, notri zaprejo vsze okoli ino od vszeh sztranih te tezsili bodo. Oni tebe i deco tvojo, stera szo vu tebe, na tla pritisznejo i ne nihajo kamna na kamni vu tebi, ar sz i ne szpoznao csasza obiszkavanja tvojega.« (Luk. 19.)

Zsidovje szo naime zse dugo szrditi gledali rimszko oblaszt, stera je nyihovo drzsanje obmocsila. Farizeusje i Sadduceusje szo vnogograt z orozsjom sze protiposztavljali poganszkoj vladi, da je pa Bog oszlepo szrca nyihova, ka szo med szebom tüdi naveke boj meli i te szlabesi del je navadno pa pogane zvao proti mocsnesemi na pomocs.

Zse Pilatus sze je navolo zsidovov ino je z tem kastigao, ka je zlato i szrebrno szveto poszode z cerkve poszvojo, zkem je tüdi szebi haszek redo. Zsidovje szo sze na to poreberili, on je pa te prednje dao szpomoriti med njimi. Za tri leta po szmrti Jezusovoj szo ga zsidovje v Rimi obtozsili tak, ka je od szlüzsbje priseo ino szledkar na francuszko poszlani za kastigo, kde sze je szam vmoro.

Za csasza caszara Kaligule je te cslovek zapovedao, naj sze njegov szteber tak moli kak bog. Na zsidovszkom

szo to tüdi od lüdsztva zseleli, pa kda szo sze zsidovje tomi proti posztavlali, te ne szamo, ka szo vnoqe szpomorili znjih ino je prisziljavali szvinjszko meszo jeszti, ka zsidovszka vöra prepovedava, nego szo sli pa szo zapoved dali, ka sze caszarov szteber, kakti bog, naj vu Jeruzsalemzköj cerkvi goriposztavi. Na to je escse veksa zmeslava nasztanola, vu steroj je rimlanszka vojszka vecs kak sztojezero zsidovov szpomorila po razlicsnih mesztaj, kak nam tisztoga hipa zsidovszki zgodovinar, Flavius Jozsef, pise. Vsze je bilo zburkano i zmesano po zsidovszköj drzsavi, krivi proroki szo nasztanjüvali, ki szo sze za Krisztuse, za od Boga obecsane messiase vödavali pa je zmesano lüdsztvo, stero je toga pravoga zavrglo, zdaj vszakomi vervale ino szii po toj poti szamo szvoje neszrecse poveksavalo.

Csasz zadnje i najvekse neszrecse sze je zse priblizsavao i znamenja, od sterih je Jezus gucsao rekocs: »Kda te vidili, ka je Jeruzsalem sz vojszkov obdani, znajte, ka je njega razdiranje blüzi. Te naj bezsi, ki je v Judeji vu gore i ki je v Jeruzsalem, naj neide, ár de velka szküsnyava vu toj drzsavi ino szod szrditoszti zoper lüdsztva toga . . . i Jerusalem raztlacsijo poganje.« (Luk. 21.) Ta znamenja szo sze zse prikazsüvala.

Leta 67-ga naime vu nocsii 8-ga aprila, na szam vüzem. sze je okoli polnocsii velka szvetloszt prikazala vu cerkvi jeruzsalemzköj, velka izhodna vrata sz verigami i zseleznimi drogami zarinjena szo sze od szebe odprla; za poldrügi meszec potom szo sze na nebi zvnüredna znamenja prikazsüvala i na riszalszke szvetke je vu cerkvi velika larma nasztanola i glaszi angelov szo sze csüli: »Hodmo iz toga meszta!« i niki Ananus prorok je tri leta hodo szem-tam po vulicaj kricsescii: »Groza na cerkvi, groza na cerkvi, od izhoda i zahoda, od juga i szevra groza na cerkev i na Jerusalem.« Zsidovje szo ga dali bicsvüvati, ali ne sze je jokao, szamo li dale to edno kricsao, pa na tretje leto je na szteni varasa zkricsao: »Groza tüdi nameni.« i te ga je kamen iz rimlanszkoga kamen szipávajocsega masina doleto ino je tam mro.

Zsidovje szo sze zdaj zse szploj burkali proti vladi, vlada je pa vszikdar bole tezsila, dokecs szo ne vojszko

rimszke vlade z Jerusalema ztirali i jálno szpoklali. Nero caszar je ravno toga hipa szvojega vojvodo Vespaziana v Egiptom poszlaó mir delat sz velkov vojszkov ino njemi je narocso, ka odnet naj proti zsidovom ide. Nego doma vu Rimi sze je vojszka poreberila, Nero caszara pretirala, on sze je vmoro, vojszka je pa Vespaziana za caszara posztavila. Na to je Vespazian nazaj v Rim odiseo pa je to egiptomszko vojszko na szvojega szima Titusa zavüpaó. Titus sze je pomali priblizsavao proti Jerusalemi i kda je ta priseo, ar je znao, ka szo vu varosi zsidovje szami na dvoje razdeljeni ino sze vojüjejo eden proti ovomi, je steo sz lepim, brezi prelevanja krvi k pameti szpraviti, nego zsidovje ne szamo, ka szo ga ne poszlühnoli, liki celo szo na njegove poszlaniki sztrelali. — Vsze te dogodbe je popiszaó Flavius Josef zsidovszki zgodovinar toga casza — Zsidovje szo naime miszlili vu szvojój blodnoszti, ka zdaj pride messias, to je odküpitel, steroga njim je Bog obecsao, ár szo od pravoga Zvelicsara csüti ne steli, ino szo tüdi to vervali vu szvojój blodnoszti, ka te messias zbije rimszko vojszko i celi szvet pod zsidovszko vlado szpravi, ar szo oni ne na düs Odresitela, nego zemelszkoga krala steli meti vu njem. Ka je njim bilo za düse, pa za vekivecsnoszt!

Pa vu toj blodnoszti szo tak sztalni bili, ka csi li, da szo vidili rimszko vojszko Jerusalemi sze priblizsavati, szo sze li vszi rivali na riszalszke szvetke notri tak, ka jih je te dneve vecs kak poldrügo million tam vküper prislo.

Lehko szizmiszlimo: poldrügo million lüdi vküper pa za strti del tej zsivezsa ne! Glad pa küga sze je zacsnola. -- Kak divje zverine szo sli vnogi od hizse do hizse zsivezs iszkat i szledjen koscssek krüha szo deci z rok jemali odrascsej moski, naj bi sziznisterno vero zsvljenje poduzsali. Csi szo ovarali csloveka z rudecsim, zdravim obrazom, zgrabili szo ga ino szo ga do szmrti zmantrali, dokecs ne ovado, kde ma krüh szkriti. Za prgiscso zrnja je vnogi dao celo szvoje premozsenje ino sze je szkrio z njim ino pojo szirovo. Vojvodje njihovi szo pa krali i szebi szpravljali, szpomorili szo velikase i imanja njihova poszvojili, i vojüvali szo sze ne szamo na sztenah varosa

proti rimlancom, nego tüdi eden proti ovomi na veke. »Pili szo krv szvojih mescsanov,« pise Flavius Jozsef, »ino szo szi razdelili med szebom njihova mrtva tela. Njihovo pokvarjenost natenko pripovedavati je ne mogocse; nikdar je varos ne telko trpo od zacsetka szveta i nikdar ne bilo lüdsztva vu taksih grehah.«

Vnogi szo vu nocsni szkrivoma hodili vö z meszta szebi korenje iszkat za zsivezs i travine, ali kda szo nazaj szprisli, szo njim ovi vsze szpojemali, ka szo szi nabrabi. Rimszki vojvoda. Titus, je milüvao te sziromake, vu meszto je znova posilao poszlanike, naj bi sze brezi boja podali meszttanje, ali kem duzse, tem bole divji szo bili. Kda je to Titus szpoznao, dao je te nocsne zsivezs iszkajocse za kastigo vküpnaloviti, pred ocsmi mesztsanov bicsüvati i na krizse razpeti — ali i to je ne genolo okorna szrca prebivalcov meszta Jerusalema, csi li, ka szo od glada tak mirali, ka je v poltretjem meszeci 116 jezero zakopani. Szledkar szo je nancs ne pokapali, szamo prek sztene meszta vrgli. Sesztszto jezer taksih mrtvecev szo rimlanci vu kratkom caszsi precsteli. Te szo zse vsze jeli, ka za grizti bilo, misi, podgani, sztare obüteli, konjszko napravo, lesz i t. d. Edna mati je szvoje dete vmočila, polovico zpekla i pojela, drügo polovico pa zhranila. Drüge je zdüha pecsenoga mesza ta vabila, pa kda szo prisli je etak ta mati pravila: »Moj szin je i jasz szam to vcsinila! Jete, jasz szám tüdi jela, ne bodite bole csütliivi kak zsenzka, bole szmileni od matere!« Grozovitno djanje i sztrahsne recsi od glada zablodjene matere.

Roparje szo pa hodili po meszti ino kda szo sze nasztili cslovecsega mesza, szo krali dragocenoszti iz cerkve ino mrtvih tel od glada zpokaplenih velikasov. Vu gnoji prehnecsem szo iszkali zrnje i jeszti vredno hrano pa szo pozsirali drago kamenje, zlat i szrebro, ka bi szi obsuvali. Vnogi szo vövuidavali k rimlancom, nego tam szo pa od toga z pomrli, ka szo sze po dugom gladi vcsaszni prevecs najeli, drüge szo pa vu tom seregi bivsi vojaki z Arabje i Szirije gnrvrezali, kda szo szpali, ka szo njim v zsalodcaj iszkali pozsrete dragocenoszti.

Titus, rimszki vojvoda i caszarov szin, je znao, ka

sze vu meszti godi, zato kda je vido, ka z lepim vecs zsidove k pameti szpraviti ne more, sze je odlocso na to, ka varos sz mocsjov potere ino konec napravi neszrecsi prebivalcov. Dao je viszike büre i kopaline napraviti okoli sztene meszta ino grad Jerusalema njim je vzeo. Zsidovje szo sze na to nazajvzeli vu znotrasnji varas ino vu cerkev, ka bi sze tam dale branili. Titus glaszovitno cerkev Jerusalema ne bi rad razrüso, zato njim je znova glasz poszlaao, naj sze vu miri podajo ino njim je tüdi obecsao, ka njim dopüszi vu miri odidti brezi kastige. Ne szo ga poszlühnoli. Na to je Titus zapoved dao szvojoj vojszki, naj okoli cerkve meszto vuzsgejo, drügi del vojszke je pa poszlaao, naj pazi na cerkev, ar bi njo escse izda rad obsuvao od ognja, nego Krisztusova recs : »Zaisztino velim vam, ne osztane tü kamen na kamni«, sze je mogla szpuniti, stera je pred 37 letih bila povedana. Zsidovje szo sze naime vu cerkvi vküp narinoli i odnet sztrejali i kamenje lücsali na rimszko vojszko, stera je cerkev branila, tak ka sze je eden poganszki vojak razszrdo, na rame drügoga sztopo in nad okno velko gorecsa szkalo vrgeo na zsidove. Cerkev je zacsnola goreti, lüdsztvo vö znje bezsati med szable rimszkih vojakov ino vu kratkom csaszi je glaszovitna cerkev sztaroga zakona v pepeli i vogelji lezsala. Ka szo rimlanci z nje vöznoszili, to je szledkar v Rim odneseno na znamenje njihovoga obladanja. Titus, kda je pogledno velke bojne sztroje (masine) ino debele sztene Jerusalema je etak pravo : »Z bozsov pomocsjov szmo ete boj meli Bog je, ki je zsidove z ete mocsne trdnjave raztirao, ar cslovecsa mocs i sker to zmozsznoszt nikdar ne bi pobila.« Pa je isztino meo ete pogan : Bog je raztirao to lüdsztvo z szvojojov prekunbov, ar je ne szpoznalo dneva njegovoga poiszkanja.

Vnoge szo te poganje szpomorili, drüge med divje zverine zmetali — escse szrecsni szo bili, stere szo razdelili po vszeh krajaj szveta za kastigo. Titus sze je szam jokao, csi li ka pogan bio, za volo razrüsenja toga lepoga meszta, nego on je mogeo to vcsiniti, ar je vlada vecsnoga boja i nemirnoszti, stero szo delali, zse do guta szita bila.

Za dve leti po tom je caszar Veszpaszian, Titusov

ocsa, zodaó szeliscsa i kmetijé po celom zsidovszkom i sz tem szlednje vüpanje vzeo razskroplenomi izraelszkomi lüdsztvi, ka escse ednok nazaj dobi szvojo domovino.

Kastiga bozsa je grozovitna bila, nego zasylüzsena tüdi.

(Dale.)

Bassa Ivan.

Cslovek.

Julius

od 30 do 50 leta

Vrocsina i tezeki znoj.

si szam glih ne zákonszki cslovek, záto mi dopüsz-tite, ka bi vam zákonszkim na mirno zsvlenje tanács dao. Doktor tüdi recept szpise betezsniki ino njemigoridá, ka bi jo i pio, csi je glih nigdar ne bio vu onom betegi.

Vi szte tak zdaj zse hizsni tivárisje, vu roko szte szí szégnoli pred oltárom i tam oblübili, ka edendrügoga ne odsztávíte. Kak zdaj sztojíte? Jeli je steromi zse ne zsao, ka je té sztopáj vcsino. Zdaj szí zse vecs doszta ne teri glavo, kak bi csino. Ka sze zgodilo, to sze zgodilo, to zdaj zse nacsí nemore biti, kak Müra tüdi nede z Vogrsz-koga nazáj na Stajar tekla. Zdaj szí zse szamo od toga premislávaj, kak bi mogo vu zákoni bolse vöpriti.

Szkrbita sze, naj mir osztane med vama. Csi szta

dvá jünca vu eden járem naprezeniva i eden na csa, ov pa na hajsz vlecsé, te kola dalecs ne pridejo, vu grabo sze prevrzsejo. Ali steri jünec bi ovomi popüsztó? «Vszaki bi szí lehko zgucsao: Jaz szam tüdi telko kak ti, ti mores mené bogati». Kak bi mogli med njima pravico csiniti? steri jo má? Ni eden ne, csi nede tam tá so, kam ga nájemnik ravna. Priglihajmo zdaj zse to priliko na hizsnike. Nescsem vasz zbantüvati ali pa spotati, ka bi vasz za jünce drzsao; to je szamo taksa prilika, stera vasz na to vcsi: ka csi vi nete edne vole, te de pri vasz hüdo slo; ár csi bi glih eden z hizsnikov dobro szpunjávo szvojo duzsnoszt, na priliko denem lagojo deco pokastigao, ali ov hizsnik sze pa kre decé gorizeme i ne püsztí njé pokastigati, te nancs csednesega hizsnika delo nede doszta valálo, hüdo de sze pri njima godilo i deca tüdi nedo velki sztráh meli od sztarisov. Ali steri bi sze mogao ravnati po drügoga voli? Miszlim, da zsená po mozsinjinoj voli. Tak bi to moglo biti poleg bozsega ravnanja.

Ár je Bog moskoga posztavo za glávo familie naj bi on ravnao i apostol eta pise: »Zsene vi pa bojte podlozsne vasim mozsom«. Ali csi bi sze mozs tak oponásao, kak kakse zaleteno küre, csi bi szamo glazs cécao (ali ne mleko), csi bi vu vszakojacskih grehah plavao, szvojo vero zavrgao, jeli bi te tüdi szamo on zapovedávo pri hizsi? To bi rávno tak bilo kak csi bi vu ednoj obsini kaksega dündeka posztavili za rihtara. Záto sze zsená tüdi neszme rezi vszega rázuma po mozsinjinoj voli ravnati, nego obádva naj sze drzsita k bozsoj voli, kak to Bog zsele od njidva; csi eden hizsnik pobozsno zshivé, te szí naj ov od njega vzgléd jemlé i naj ne zsele to, ka bi ga na hüdo pot nazledüvao.

Nadale z hizsnikov ni eden je ne angel, nego z zémle vzéto nevolno sztvorjenje z vnogov szlabosztjov obdeljeni. Záto morete biti potrplivi od ráne gojndne do készne tmice.

Ali csi vi hizsnicje zse eti na zemli scséte kusati, kaksi je pekel, kak to lehko doszégnete, to vam tüdi povém: Ti hizsni goszpodár gda ti zsená dohro ne oszoli zsupe, ali gda de te na kakse küpilo peneze proszila, te

zácsaj szamo sztvárjati i preklinjati, tak ka do sze escse okna troszila; csi keszno domo prides i doszta penez szi zatroso, stero de ti zsená na ocsi metala, te jo szamo zgrabi za kite ali njoj pa z pesznicov lampe zakrpaj, ka nede vszigdár proti szvojemi goszpodi brbrala. Csi je pa nema, potrpliva ino sze szkrivomá jocse, te jo pa nadünkaj, zakaj sze je zafrdocnola. Gda' szi sze pa dobro razcsémero te pa idi vu krcsmo i zalevaj do szvetle zorje vu víno tvojo zsaloszt. — Tebi pa zsená, csi je mozs z kaksov drügov zsenszkov gucsao, to právim, te sze drzsi kyszilo, tak da bi jeszi szpila. I csi tvoje predrágo dete za volo nepostenoshti dobro mozs namázse z kaksov lesztikov, te sze pred decov kregaj z mozsom. Csi ti mozs kaj zapove te njemi pokázsi, ka rávno nede njegova vola i csi bi sze ti prtio, te odbezsi z njegovoga hráma, pa po celoj vézsi vöztuli, kak grobianszkoga mozsá ti más, ka szi ti nika ne kriva. Csi vu vasem hrámi vküpzbivajo kaksi sztarcí, szvekrova ali szvekér, njim nika ne popüshti, kühaj njim takso hráno, ka sze hitro najejo i szlobod vzemejo ali od tvojega praga, ali pa od toga szveta.

Csi te sze tak oponásali hizsncije, te te sze gotovo vu pekelpasicli. Po szmrti vszakí tá pride, kama szlisi. Ki je vu szváji zsivo, on tá pride, gde szo vekivecsni csemérje; csi pa ná meszto vekivecsnoga mira i blázensztva scséte priti, te zse na etom szveti mirovno morete zsveti. Vszákí má kaksó falingo, stera sze ne z csemerámi, nego z dobrim djánjom more vrácsiti. Lüčkomi csloveki ne szila znati, ka sze godi pri vasoj hizsi. I csi ti nevolna zsenszka scsés vövlejáti tvojo zsaloszt, te ne bezsi vcsaszi k szoszedam, nego idi vu edno drügo hizso, gde nájdes onoga, ki ti je mogocsen pomágati, idi vu cérkev k Jezusi vu Oltárszkom szvesztvi bodocsemi. Proszí Bogá naj na dobro pot povrné tvojega mozsá. I naj bi isztinszko dugo potrpljenje mela, edno zgodovino ti scsém pripovedávati.

.Ednoj poboysznoj bogábojécsoj zseni je Bog dao ednoga nevernoga mozsá. Té fticsek gda bi ednok poleg návade vu késznoj noci z szvojimi pajdásami lumpao, je to pravo, ka bi njegova tivárisica ta nájbosa zsená bila na szveti, szamo da nebi telko bogámolila. Sztaviti sze steo,

ka csi bi zdaj k njemi sli i njegovo zseno z sznah gorizruzili i zapovedali njoj, ka bi njim kakse jeszti szprávila, ona bi to njuvo zselo rezi vsze recsi szpunila. Na to szo vszi pajdásje trobili, ka je to ne mogocsno, ka sze oni sztávjio. — Zgodilo sze pa, ka szo sze te pijanci zdignoli i z popevanjom pa z juhkanjom szo sli vu ono hrambo, gde je tá pobožsna zsená prebivala, i zapovedali szo njoj, naj bi njim vcsaszi vecsérjo szprávila.

I ka miszlis, ka sze je zgodilo? Ti bi szi zaisztino lice zgrbala ino njé vsze vküpszkunola, i gda szi sze zse dobro vözcsemerila, te bi njim dveri pokazala; ali ki sze hodi vcsit vu Jezusa solo, on je krotek i ponizen. Ona zsená je tüdi z poniznim licom naprejprisla i gda je csüla, ka od njé zselejo, vcsaszi je odisla vö vu künjo i hitro sze je tam hladilo jeszti na sztoli. Oni grobianszki pajdásje szo sze pa csüdivali nad tov velkov trplivosztjov. Mozs pa, gda szo pajdásje odisli, sze zajokao i po tom sze szploh szpreobrnó.

Escse ti szamo dvoje delo naprejdám. Edno novo návado morete notrivpelati pri hizsi, csi szte jo escse ne zvršávali. nájmre domácso pobožsnošt. Krscsászka hizsa more biti kak edna kapelica, kam sze domácsi zvelicsat hodijo. Delati, jeszti, szpati je pri hizsi szlobodno, potrebno, tak to od vász szam Bog zsele. Ali naj bi vase delo, szpanjé i jelo pred Bogom dopadljivo bílo, to morete z molitevjev poszvétiti. Zátó vszako gojdnó opravte vaso jütrásnjo pobožsnošt. Z molitevjev preglednite zarán, z molitevjev zaprite ocsi, vu dnévi szi tüdi vecskrát k Bogi zdehnite, tak odbijete hüda mislenja, tak de vszo vase vszakdanasnje delo Bogi na diko poszvecseno.

To drügo pa, na koj vasz sesém opominati je, ka nebi vu zákoni zsiveli nerédno. Szamo telko scsém zamerhati, ka vnogi hizsniče vu tom táli doszta gresijo i niti szi to za greh nevzemejo. Dühovnik nemore vsze na predganico neszti, vu szpovednom gledali je tüdi vsze ne ocsiveszno vöszpiszáno. Vnogi szi to miszli, ka je vu zákoni zse vsze dopüscseno, zátó sze z teh grehov ne szpovedávajo, nego vu njih merjéjo. Na szodnjem dnévi de pa

szamo mrzko glédao, gda njemi naprejszkladéjo takse grehe, stere je on za nikoj stimao. »Ki za telo szejá on de, vu teli zsenjao szvoje szkvarjenje« právi szv. pizsmo.

Z nemszkoga: *Szlepec Ivan.*

Edna zapoved — nasa duzsnoszt.

Vnogokrat csűjemo praviti, ka szpovedi ne trbe ; vnogo lűdih szí miszli: ah, kaj bi mi pa pop mogeo grehe odpűsztití, on je ravno tak cslovek, kak szam jaz, — i zato ne ide kszpovedi. I to krcseniki právijo ; ali jaz tak miszlim, ka szo teh vecs ne pravi krcseniki, nego szo lagojesi kak poganje i drűgi nevűrni, ár szo ti pravo vűro ne szpoznali, nemorejo tédá po pravoj vűri zsveti, krcseniki jo pa poznajo, znajo gde je zvelicsanje i itak ne zsivejo tak, kak bi mogli zsveti.

Eden drűgi bi rad k-szpovedi so, ali szram ga je ; doszta greha je vesino i nescse pred dűhovnikom odkriti. Ka do szí pa plebanos miszlili od mene, csi jim moje grehe odkrijem, tak szí miszli ; csi bi sze taksi pop najso, ka bi me ne pozno, te bi sze rad rejso mojih grehov, ali neimam prilike k taksemi priti I tak niha szpoved, osztane vgrehi . . .

Jeszto tűdi, ki tak právijo ; znam ka sze morem szpovedati, ar nam je to Krisztus i szv. Mati cerkev za-

povedala, ali ka de lüsztvó pravlo, csi jaz k szpovednici sztopim, doli pokleknem i moje grehe vadlújem. Szvet de sze zmene vöszmejaó!

Taksi gucs cslovek vnogokrat csüje.

Takse lüdi jaz to pitam: jeli szí escse katolicsanec? Ino on de mi odgovoóo, ka pa ne, ocsa i dedek i cela moja familia szo katolicsanci bili, i tüdi jaz szam katolicsanec. Kak naopacsno mislenje! Lutheran, pogan nescse bili i csi me sto pravi, ka je vecs ne katolicsanec szkor zkozse szkocsi, ali po krscsanszkó vöri zsveti pa li nescse. Pravica je to: ali zsvés po krscsanszkó vöri ali ne, csi tak zsvés, szí katolicsanec, csi pa ne, teda szí nika drügo, ar to je nemogocse ka bi on szv. Matere Cerkvi dete bio, ki njo ne szpozna za mater.

Dete more sztarisovo zapoved szpuniti. To je pa zapoved, naj sze katolicsanec od grehov ocsiszti. Ta dobra nasa mati, szv. Mati Cerkev nescse takse mlajse meti, ki szo ne csiszti, stere greh tezsi, i mrtvo düso májo. Zato je krscsanszki katolicsanec duzszen k szpovedi idti! Szvéta Mati Cerkev szvojim mlajsom zapove: „grehe tvoje vszako leto poleg szv. Matere Cerkvi pravde tvojemi lasztivnomi szpovedniki vadlúj.“ — Ka je to? Zapoved! Kaksa zapoved? Grehe mores tvojemi lasztivnomi szpovedniki vadlúvati — to je, mores sze szpovedati. — Ka sze ti pa zgodi, csi tvoje grehe nebos vadlúvao? To, ka sze szlüzsbéniki godi, ki szvojéga goszpoda zapoved ne boga — vkraj ga zgoni. Ino szv. Mati Cérkev? Ki njene zapovedi ne zdrzsáva i ne szpunjava, on je vecs ne zsva kotriga, on vö szpadne zte velke drüzsine, on je vecs ne pravi katolicsanec. Ka pa po tem pride? To, ka ga Krisztus tüdi nede pozno. „Sto ne poszlüsa szv. Mati Cérkev, naj njemi bode kak pogan i maotobrács“ — to szo Krisztusove recsi.

Radúj sze o krscsanszka düsa, ka szí szv. Materé Cénkvi kotriga, ka szí katolicsanszka! Ar tü je zvelicsanje, tü najdeš ravno pot vnebésza i zvün szv. Matere Cerkvi nega zvelicsanja! Zvelicsanje, to je celi cslovek, — csi sze zvelicsas, bos blazseni, csi pa ne, szí pogübleni na veke. —

Szprotoletje je ono vremen, gda sze cela natura zbūdi z dugoga szpanja. Zeléno gracšūje drevje i zemla. Vsze sze gible, szamo ti gresnik, ti sze nescses obūditi, ti escse dale scsés vgrehi szpati? O obūdi szé!

I naj to dobro i lezsejse vcsinis, premislavaj szizmenom vred od te zapovedi.

Gda je szv. Peter szvedocso od Jezusa Krisztusa, ka je on pravoga Bogá pravi Szin: „Ti sziz Krisztus, Szizu zšivoga Bogá“ — Jezus Krisztus me je etak odgovoro: „Pa tūdi jaz pravim tebi: tebi bom dao klūcesę nebesz-koga kralesztva; i ka koli bos razavezao na zemli, bo razvezano tūdi vnebészah“. Tū je Krisztus szamo Petri obe- csao oblaszt, ta drūgim apostolom je pa szledkar obečo to, kda njim je etak pravo: „Zaisztino vam povem, ka koli bote zavezali na zemli, bo zvezano tūdi vnebészaj, i ka koli bote razvezali na zemli, bo razvezano tūdi vne- beszaj.“ To je obećanje bilo. Oblaszt pa grehe odpūs- csavati ali zadrzsati je njim teda dao, kda je od mrtvih gorsztao i sze je njim prikazo: „Mir vam bodi! Kak je Ocsa mene poszlaó, tūdi jaz vasz poslem“ — to je, ravno ono oblaszt vam dam, stero je meni nebeszki Ocsa dao, nemrecs: grehe odpūsćsavati, opravicsati, poszvetili i cerkev nasztavili. I teda je na njih popihuo i pravo: „Primlite szv. Dūha“, Z tem djanjem je apostolom naz- nanje dao, ka szo od Njega mocs i oblaszt prijali. Kakso mocs i oblaszt? „Sterim bote grehe odpūsztili, szo njim odpūsćseni, i sterim jih bote zadrzsali, szo jim zadrzsani.“

Glejte ztemi recsmi je Krisztus Szvesztvo Pokore nasztavo i apostolom i njihovim naszlednikom oblaszt dao grehe odpūsztiti ali pa zadrzsati. Gda nam teda Szvéta Mati Cerkev zapove naj sze szpovemo, té nam Krisztu- sovo zapoved naprej dá. I csi je apostolom i njihovim naszlednikom oblaszt dao, ztem je vörnikom duzs- noszt dao, naj tam iscsejo pomocs, kde je Krisztus ob- laszt dolidjao. Krisztus je teda zapovedo, naj szvoje grehe vadlūjemo, ar oni grehi bodo vnebi odpūsćseni, steri szo na zemli odvėzani, steri szo pa eti ne odvezani, tūdi vnebi nedo odpūsćseni. Zaman sze záto okorniki posz- tavljajo proti pravici, proti szv. Materé Cerkvi zapovedi,

ar sze ztem Krisztusi proti posztavljajo. I Krisztus je dnes ravno on, steri je bio veseraj, steri je od veka i do veka. On pravicsen osztane, csi glih bi ljudjé radi bili, csi bi ne bio pravicsen. Pravica ne preide, Krisztus je zapovedo, cslovek more pokoren biti i szvojega Sztvoritela, Bogá bogati. Steri ide k szpovedi i vadlúje szvoje grehe, do me odpúscseni i steri ne ide i ne vadlúje, osztane vgrehi. I jaj onomi, koga szmrt vgrehi najde, nebo milosztí vido i merjé na veke. I vgrehi mreti je ravno telko, liki sze na veke pogubiti, vpekeo szpadnoti. Jaj ouomi, steroga Szin Bozsi pripravlenoga ne najde, ar uede vremena meo sze na velko pot szpraviti. Vtisztój vüri, ja vtisztom hipi de mogla düsa iti. Kama? to je velko pitanje, kama de sla? Na szodbo! pred pravicsnoga Szodnika! I kakso szodbo dobi ta düsa? Tüdi to je naprej pravo Krisztus, naj nasz vsze bole kszpovedi ravna: Poberite sze szpred mene, prekleti, v vekivecsni ogenj!« i nevolna düsa more pokorna biti, more bogati szvojega Goszpoda, ar tám vecs ne more protisztati zapovedi i ide, ide v vecsno pogüblenje . . .

Szram je je k szpovedi iti? doszta grehov mas? Od koga te je szram? Od Bogá? Od plebanosa, od dühovnika, szpovednika? Ka pa te, gda szí greh vesino, te je ne szram bilo od Bogá? Jeli je té Goszpodni Bog ne nazocsi bio? Od ljudih, pred sterimi szí telko grehov vesino, te je ne szram bilo? I zdaj pred ednim cslovekom, od koga dobro znas, ka tvoje grehe nigdar ne odkrije, te je szram? Ka pa ednok bode na szlednjoj szodbi, kda de cela mnozsina vidila tvoje grehe? O kak mores tak neszpameten biti? Tvoja düsa je tebi ta najdragsi kincs, szamo edno priliko mas te kincs zdrzsati, szpoved, i csi to iz rok púsztis, szí pogüblen.

Veszeli sze, oh krscsenik, ka más edno skér, zsterov, csi szí greso pá k Goszpodni Bogi nazaj priplavas. Kak nevolen i szíromák bi bio, csi bi po grehi vecs ne mogeo Bogi prijéten biti?!

Ka je szpoved? Szpoved je vadlúvanje grehov, stere szmo vesinili i pozsalúvanje, ka szmo Goszpodnoga Bogá zbahtúvali. Szpovedati, vadlúvati moremo vszaki vesinieni greh, ki nam na pamet pride. Csi sto k szpovedi ide

more sze dobro szpovedati. Edna dobra szpoved pa pét delov má i té moremo szpuniti. Sto po návadi kak eden masin, steri ne csüje i ne csüti opravi szvojo szpoved, on, kak szv. Augusztin pravi; „vrasztvo na csemér obrné.“

(Dale).

Horváth Lovrenc.

Tanács za dobre düse, stere Jezusovo Szrcé popolno scséjo lübiti.

II.

Ki scse zamenov iti, naj sze zataji, naj na szébe vzeme szvoj krizs, i naj me naszledüje. (Mátaj XVI. 24).
Znáš lüblena düsa, sto je té recsi pravo?
Tisztí, ki tebé nájráj má i koga szi ti tüdi od vszega bole duzsna lübiti. Lübléni Jezus, právi Bog ki sze je zatébe veslovecso ti právi te opomina, te zové te kára, te proszi i obszlednjim ti escse zapove: zatáji sze. Kak?

1. Potrplivo prenásaj vsze neprilike, stere sze ti med szpunjávánjem tvoje sztálisne duzsnoszti ponünajo. Szi hizsni goszpodár ino ti márse ne ide tak vu oránji ali te drzsincse ne boga, kak bi ti zselo, ne mrmraj, ne kuni, ne blázni, Jezus te proszi: zátáji sze.

Szküha sze ti ne poszrecsi goszpodinja, je preszole na, ali preszlána ino ti domácsi vocsi mecsejo, ka ne ves kühati, ne miszli szi zato hüdo protinjim, ne zseli njim szmrti, ali escse kaj hüjega, Jezus te proszi : zatáji sze.

K szpovádi ides poleg tvoje krsceanszke duzsnoszli ino prinjoj tvojemí szpovedniki nikaj táksega ovádis, za koj volo ti malo vüha obrüszijo, ne gucsi po szpovedi, ka je to ne dober pop, pa, ka k njemi vecs „ne idem k szpovedi“, da vidis lehzse je nisterno osztvo recs gori-vzeli, kak pa v pekli goreti i Jezus te proszi : zatáji sze, szpokori sze.

Po poti idocs szem-tam gledas ino sze poteknes, mino grma letis, sze zadenes ino janko vsesznes, domá nepaz-livo sze szglavov v prag vdáris, kaj iz rok püsztis, jeli csemérje te vsze vuiskar neszéjo i prekunés gda kamen, gda grm, gda drügo kaj, stero, kak ti miszlis ti je zrok, ka sze ti je neprilika, ali neszreca pripetila.

Ti lüblena düsa mirovno klecsis vu tvojoj hizsici i bogámolis ; drügo ne, ka sze káksi neszpametnják vtébe szmeté ino ti zacsne vszakovacske ruzsne recsi gucsati, ka szi njemi ti kriva, ka sze je on potekno i szpadno, ka szi njemi ti kriva, ka szi je odevalo razpraszno, ka je doszta kváren bio, ka szi ti miszlis na to vocsimetanje ? Ali sze razzsalosztis i razburkas razjoces, ali, csi szi kákxa luta oszeba, metlo zgrábis i ga ztiras za njegov bedav gucs. Vecs dni miné, dokecs nazáj mirna gratas, i v teh dnévah szto ino sztokrát szi premislávas, kak szem njemi jaz mogla kriva biti, da szem sze niti ne genola z hizse moje.

Ka pa kamen i grm szta sze gibala ? Ali gornji prag sze je morebit szam rad doli püszto, naj sze ti szamo vdáris vnjega ? Szkleđi szo pa peroti zraszle i z rok ti je zletela ne ?

Vidis, kak ne ima prav cslovek, gda sze ne zataji i kak má prav Jezus, gda te proszi, lüblena düsa : za-táji sze.

2. Zatáji sze pri vszakoj priliki, stera sze ti med dnévom ponüja. Gda sztanés te szi zse zmiszli, escse dnesz bojna bo, ali jaz obládam naturo ali ona mené.

„Jezusovo Szrcé pomagaj mi, naj jaz obládam“ szi zdehni i sztem Szrcem zacsni boj, poszrecsi sze ti, vervaj mi. Csi tak zacsnes, te csi te vznemiri kaj med delom, po náglocsi, po lüdeh, ali po káksajkoli priliki, hitro ti na pamet pride, komi szi sze zrocila, hitro ti pred ocsi sztopi nájnocsnejse Szrcé Jezusovo, sz sterim ne obládati je nemogocse.

3. Zatóji sze pri táksih dugovánjah túdi stera szo ti dopüscsena. Jeszti je szlobodno drága düsa. Ali nikhár ne jej záto ár szi lacsna nego záto, ár Jezusovo Szrcé zsele to odtébe, kabi po jesztvini mocs dobila za verno szpunjávante tvojih duzsnosztih. — Lepo peszem csüjes, ne poszlühnes je, lepo recs vidis, ne poglédnes je, lepi falat je pred tebov v szkledici, tam ga nehás, disécsó rozso vroke vzemes, ne pridehnes je, gucsati csüjes na ceszti, nepoglédnes tá, sto gucsi . . . oh szto i szto, jezero i jezero táksih prilik sze ti ponüja, vu sterih sze lehko zatajis, vu sterih lübléna Jezusova zarocsnica tvo-jemi zarocsniki na radoszt, szebi pa na haszek, sze lehko zatajis. Iz te málih zvezdic nedopovedano lepa korona sze ti vu nebi naprávi. Ne bi je rada na veke noszila?

Pazi, Jezus ti právi: „Ki scsé zamenov iti, naj sze zataji“.

M.

Drobizs. — Glászi.

Naszledüvanja vredno. Eden dühovnih iz nase krajine szo vu szvoje novo meszto iz sztároga szledécse lepo pozdravlenjice dobili od Mariji szlüzsécsih, csiszto zshivocsih deklinic :

Z glibokov poniznosztjov i z globline szrca jih pozdrávlamo mi nizse podpiszane . . . ke dekle, kak kotrige zshivoga rozsnoga venca ino njim sztem vküp zselemo, kak nasemi nikdasnjemi dobromi pasztéri, devistva voditeli, z nasega szrca ne pozablenomi, vszikhár, vszako vüro v szpomenki bodocsemi dühovnomi ocsi veszélo dobro jütro.

Visziko postüvani nasega devistva nikdasnji voditeo mili, to njim pisemo, ne kabi sze hvalile, liki njim na trost, ka Bog je szvedok i Marija mati, ka szmo njihove nam dane zapovedi edenkrat *ne* prelomile.

Jeli ka je to lepo piszmo? Zaisztino lepo i na tolázszbo dühovnim pasztirom. Cse bi vszaka v Marijinih drüzsbah bodocsa kotriga to mogla od szébe szvedocsiti, oh kak veszéla bi bila blázsená Devica Marija. Ali to veszélje njoj poszvetne, necsiszte, v pleszi veszélje iszkajocse zverine scsém praviti dekle szebi na kvár ne voscsijo.

Na horvatszkom je csetvero püspekij : *Vu zagrebi*, kde szo püspek tüdi metropolit horvatszkih püspekov. Zdj szo dr. Posilovic Jüri. Dekanij majo 36, plebanij 354, szvetszkih dühovnikov 610, redovnikov 87, nün 569, vernih pa eden million pa 271 jezero.

Ta drüga je vu *Djakovari*. Tü szo lani vmrli glaszoviten püspek dr. Strossmayer Jüri, steri szo vise 50 let

ravnali to püspekijo. Dekanij je tü 11, fár 90, szvetszkih dühovnikov 159, redovnikov 24, nün 76, vernih 216, 270.

Tretje je v *Krissavi*. Püspek szo Drohobecky Julius. Dekanij szamo tri majo, plebanij 23, szvetszkih dühovnikov 25, redovnikov i nün nega, vörnih pa 23 jezér.

Strta je *Zengg-Modruska* zdaj z püspekem po imeni: Dr. Maurovic Anton. Dekanij majo 15, far 136, szvetszkih dühovnikov 224, redovnikov 20, nün 109, vernih 360 jezero.

Vu Boszniji pa Hercegovini szo tüdi csetvere püspekije: *Serajevo, Banjaluka, Mostar pa Trebinje* vu sterih je vsze vküper 20 dekanij, 152 fár, 64 szvetszkih dühovnikov, 232 redovnikov — z veksega tak zvani bradati bratje, franciskanusje pa karmelitanci, steri tüdi fare vodijo, ar szo tej bili missionarje tam teccasz, tokecs je nasa vlada ne od türka to dvoje drzsanje nezaj vzela i püspekije nasztavila. Je escse 360 nün tüdi, stere sole vodijo. Vernih je 350.000, ovi szo sztaroverci mahometanci.

Po Boszniji, Hercegovini, i Horvatszkom pa tüdi v Dalmaciji escse po vnoгих mesztaj szv. meso vu sztaroszlavanszkom jeziki szlüzsjio, ne dijacski, stera mesa escse od szv. Cirila i Methoda zhaja, kak apostolov tej i drügh szlovenszkih krajin. Krivoverci po tej krajaj pa tüdi majo to meso tam, zato, ki tam hodi, more malo paziti, ka sze ne zmesa, kda v cerkev ide.

Vu Ausztriji je vsze vküper 35 püspekij. Mi najbole *Mariborszko* poznamo pa *Gradszko* pa vcsaszí csi kaj csüjemo od *Ljublanszke*. Gradszka sze za Szekovszko zove, ar je prle tam bila, Mariborszka pa za Lavatinszko.

Dekanij je vu teh 35 püspekijah 825. Far je okoli 11 jezero i 200 — na vogrszkom szamo okoli 5000. Dühovnikov szvetszkih je okoli 18 jezero i 700, redovnikov okoli 4 jezero 800, nün po razlicsnih solah i bolnisnicah

okoli 23 jezér, vernih pa je okoli 24—25 million, z sterih na becsko püspekijo pol tretja milliona pride, na pragszko tüdi telko, na troje drüge poldruga milliona, ove szo pa nizse millione, na najmenso pa — v Kattaroi armenszkoga jezika püspekija — szamo 3800 düs, menje, kak pri nasz vu vnojoj fari, stere düse szo na deszet fär razdeljene. Dühovnikov i redovnikov vküper poprek na vszako jezero düso je eden ino nün tüdi tak, steri obdelavajo gorice Goszpodove ino kazsejo lüdsztvi pravo pot zvelicsanja. (bi).

Vu nemskih missionarszkih novinah cstem dogodbo, kak je edna kitajszka vez z poganszke vere na katolicanszko sztopila. Dopüsztite, ka vam popisem to dogodbico na navuk vas, ka sze z nje navcsite, kelko vrelosztizsze naide pri tom szromaskom lüdsztvi, stero vreloszt pri nasz med katolicsanih dosztokrat zaman iscsemo. Dogodbo etak popise eden missionar:

Csanglinvece je edna mala vez vu Missioni kianjanszkoj, vu steroj veszi eno 40 rodovin mirno prebiva. Poglarvarje veszi szta bila dva najsztarésiva mozsa vu veszi, z sterih eden, po imeni Szinlianj, je oszlepno. Njidva szta szidostokrat pogucsavala med szebom od Tiencsutanja, to je od »cerkvi Goszpada nebesz, kak zse kitajci (po nemskom kinezarje) katolicanszko cerkev zovejo. Po mali je do njihove veszi tüdi glasz priseo, ka nindri ne dalecs je nova katolicanszka missionszka stacija nasztavlena, od stere je med lüdsztvom csüdne glasze, dobre i lagoje bilo csüti. Z edne sztrani radovednoszt, z drüge pa bozsa miloscsa je nagibala te sztarce, ka bi kaj vecs zvedila od toga, zato szta sla vu szoszedno vez, kde je eden katekiszt — to je taksi kitajszki krscsenik, stero ga missionarje pred szebom posilajo, ka pogane na katekizmus vcsijo, steri bi radi sze okrsztiti dali — eden taksi je zse tam bio. To je bilo leta 1898-ga Z tem katekizstom szta szidostvake sztvari gucsala, szamo od vere ne. Proti konci nji-

hovoga pogovarjanja je te szlepi li naprej prineszo, zakaj je priso — naime, ka bi rad to vero »Goszpoda nebesz« malo bole szpoznao. »Dobro je goszpon Szinlianj, djao je katekiszt, eti mate edno malo knjigico, vzemite jo z szebom, pa szí dajte doma z nje naprejczsteti pa csi ne bi vsze razmili v njoj, pridite, pa me opitajte«.

Med vnogim nanizavanjom i preporacsanjom; kak je zse kitajsza navada, szo szlovo vzeli. Knigo je sztari szkrio vu sirokem rokavi, steri pri kitajcaj na meszto zsepa szlüzsi ino dva sztarca szta z dobrov volov sla domo.

Doma po veszi szo decsica pred njiva bezsala pa zsenzke izpitavajocse: Dedek, ka szte nam prineszli? Ali njidva szta z szigurnimi obrazi dale sla i szta nikaj ne odgovorila, nego vecser, kda szo zse mozski z dela domo szprisli, je sztari Szinlanj vsze k szebi pozvao, knjigico naprej vzeo ino vucsiteli veszi dao, naj njim cste z nje. Cstenje je do keszne noci trpelo. Katekizmus je bila ta knjigica, stera je tomi szromaskomi lüdsztvi szame nove, dozday nepoznane pravice glaszila.

Najrazumnesi je bio med njimi sztari szlepec. Kak stecs novo je bilo to vsze pred njim, ka je zdaj csüo, li sze je vsze za nikse szpoznano vidilo, kak zse szo pravice, stere je Bog vu zacsetki zse globoko vu szrce csloveka vcepo. »Moj razum«, pravo je sztari szledkar missionari, »moj razum je bio preszvetljeni; Jezus i njegova szveta mati Maria szta sze mi, kak dva sztariva szpoznanca zdela«. Vecs dni szo tak csteli to knjigico, szí premislavali i pogucsavali od nje. Konec vszega toga je pa bio, ka szo pravili: Dali mo sze vcsiti v toj novoj veri, ino nasim sztarim krivim bogom zbogom povemo.

Zdaj jih je zse vecs hodilo k katechisti, ki je missionari naznanje dao dogodbo. Missionar je katekizsti zapoved dao, naj ide na nisteren tjeden prek vu Csanglinvece pa je naj navcsi na najbole potrebna dela i molitve.

Nisterem meszec je pretekeo, lüdsztvo sze je vcsilo, priseo je missionár vu vesz ino cela okolica je puna bila z glaszom, ka celo Csanglinvece ide prek na katolicsansztvo.

Za edno leto po zacsetki vcsenja i naprejpripravlanja je missionar velo, naj dva sztarca k njemi prideta — 23 vör hoda od veszi njihove — pa je tak znaiseo, ka szta obadva zadoszta vucseniva zse, za to jiva je okrszto. Z blazsenim csütenjom szo sli sztarci vu szvojo vesz nazaj. Za nikelko csasza je Szinlianj drüge poglavare pa nisterne razumne decsake pripelao k missionari, stere je on szam vcsio na navuk. Mozske je missionar gorivzeo vu katekumenat — to je naprejpripravlanje k krscsansztvi — deco pa vu solo, vu stero je szledkar escse vecs dece prislo. Zdaj je zse vsze lepo slo, pa szkoro brezi poszebnoga trüda missionarovoga, vsze po tom szlepom sztarcy tak, ka kda szo püspek missionszki vu vesz prisli, szo sze csüdivali, kak naglo i mocsno je delala tü miloscsa bozsa vu toj veszi pa szo tem lüdem vcsaszü missionara obe-csali, steri je 1901ga leta priseo ta. 1903-ga szta prisle dve nüne kitajszkoga pokolenja ino szta za dekle poszebno solo zacsnole. Sztari Szinlianj pa escse izda zsive ino z szvojimi goszlami vcsi pobojsne peszmi szpevati mladino, stera z dalecsega tü vküpszpride na navuk vere ino po szv. krszt. -- Tak dalecs je dogodba. Ka bi njoj pa jaz pridao? Nikaj. Naj szü vszaki szam premislava, kak more katolicsanszko szv. vero lübiti i postüvati — csi jo pa neve, naj sze vucsi od poganov. (bi).

Ministrantje. Vu becsi je bilo pred ednim meszecom, ka v karmelitanszköj cerkvi niksa szlovesznoszt bila. Stirje decsacje szo ministrivali, to je dvorili dühovniki pri szv. mesi. Dva szta poszebno pobojsno z vküper szklücsenimi rokami i dolipovisznenimi ocsmi hodila i za niköj ne okoli gledala, liki ocsi pobojsno na oltar oprla. Kda je szv. mesa zse minola, te szo lüdje med szebom szü pogucsä-

vali od njiva pobožnosti pa sžo zvedili, ka sžo teh vrlj decaje Leopold Salvator nadvojvode (fóhercega) szinovje bili. Mi pa za peneze ne dobimo vu leti nikoga, ki bi pri szvetoj mesi dvoro! Pa ne imate radi szv. meso? Ne mogocse.

Delavci vszesirom gorihenjavlejo z zacsnienov zsetvov. Delavci zasluženi najem ne dati je v nebo kricsecsi greh, liki ednoga zemliscsa goszpodara vu ednom tjedni na nikoj szpraviti je pa znam tüdi ne jakoszt. Pogoditi sže za delo pa pogodbe te ne obdrzsati je pa hüdobija posebno te csi sto naprejracsunu na to, ka de tak delao — Krscsanszko lüdsztvo, ne poszlühsaj vszakoga prisleka, szamo bi szi po postenesem poti pomoglo, csi bi szvoje od Boga dane voditele — dühovnike — poszlühsalo, steri ti tüdi voscsijo posteni krüh za tvoje trüd.

Rednikov odgovor.

E. S. Gederovci. Bog pláti. Za té sznopics je prekeszno prislo.

Dári na szebesesanszko cerkev.

Cankovszka fara.

Z Lömerja.

Miholics Matjas	—	40
Sinko Kata	—	40
Junger Josefa	+	1 —
Miholics János	1	—
Miholics Miklos	—	30
Komiu Treza	—	80
Miholics Matjas	1	—
Miholics Stevan	—	60
Vküp	5	50

Z Brezovec:

Csagran Jozsef	1	—
Vküp	1	—

Z Szkakovec:

Panker Treza	1	—
Dündeek Verona	1	—
Dündeek Treza	1	—
Jug Lujza	1	—
Kosz Ivan	1	—
Sinko András i Franciska	1	40
Csontola Ivan	—	60
Pavlinjek Mihál i János	1	40
Knapp Roza	1	—
Geder Augustin	—	40
Fliszar Jozsef i Maria	—	80
Csontola Ivan	—	40
Bokan Maria	—	40
Sinko Stevan	1	—
Fliszar Jozsef i Stevan	1	10
Oszojnik Verona	—	60
Kucsar Stevan	—	32
Mencingar Ivan	—	60
Zsilavec Treza	—	40
Benko János	—	40
Kocsar Ferenc	1	—

Dvorscsák Matjas	1	60
Sinko Franc i Leopold	1	40
Pavel Elizabeta	1	—
Dravec Franc	—	40
Bencik Stevan	1	—
Bokan Leopold	1	—
Bokan Treza	—	40
Vrecsics Stevan	1	—
Gibiesar András	2	—
Kocsar Jozsef	1	—
Zsöks Ána	—	20
Kosz Stevan	1	—
Melin Matjas	—	60
Bertalanics Treza	—	40
Obál Treza	—	40

Vküp 30 22

Z Cankove:

G. Simon Jozsefa zsená	1	—
Hagendorfer Treza	1	—
Vogrincsics Maria	1	—
Gutman Elizabeta	1	—
Hári Jürja zsené	2	—
Prassl Maria	—	80
Keréc Julia i Kata	2	—
Gutman Maria	1	—
Drávec Maria	1	—
Trumen Ladiszláv	—	20
Zsálman Jozefa	1	—
Vküp	12	—

Z Topolovec:

Idics Mihál i Stevan	2	—
Lük Maria i János	1	60
Jerjek Imri	2	—
Zrinszki Peter	1	—
Marics Antou	1	—

Sárkány János	1 —	Stevanovszka fara.	
Grof Matjas	1 —	Prelec Julia z Andovec	2 —
Küzmicz Franc	1 —	N. N. z Stevanovec	2 —
Spolar János	1 —		<u>Vküp 4 —</u>
Bagola Franc	1 —	Gor.-Szaniczka fara:	
Vlaj János	— 40	Fárniki poprek	10 —
Szapács Stevan	— 60	Kolman Ferencz Martinje	4 —
Bagola Franc	1 —	Kolman Roza „ „	— 60
Vogrincics Ferenc	1 —	Skáper Julia „ „	1 60
Gomboc Treza	1 —		<u>Vküp 16 20</u>
Magyar Jozsef	— 40	Dolenzska fara:	
Zsilavec Alojzij	1 —	Gp. Mentsik Károl pleb.	4 —
Fuchs Franc	1 —		<u>Vküp 4 —</u>
Sajt Treza	— 30	Bedenicska fara:	
Vogrincics Matjas	1 —	Talabér M. z Bokrecsa	— 40
Bagola Matjas	1 —	Hujsz R. z Kúkecskoga	1 —
Vogrincics Jürij	1 —	Talabér J. z Bokrecsa	— 60
Szapács Augusztin	— 40	Talabér R. z Bokrecsa	1 —
Szapács János	1 40		<u>Vküp 3 —</u>
Lúk Maria	— 60	Szv. Jelenoszka fara:	
Gomboc János	1 —	Csagran F. z Kráscesa	— 40
Hári Roza	1 —		<u>Vküp — 40</u>
Zsilavec Franc	1 —	Nedelszka fara:	
Sinko Ána	1 —	Santavec F. z Krizsavec	14 —
Geder Alojzij	1 —	N. N. z Petrovec	— 30
Gomboc Alojzij	1 —		<u>Vküp 14 30</u>
Kovács Mihál	1 —	Szv. Jürjanszka fara:	
Kuscics Matjas	— 60	Eden szíromák	2 —
Pitz Jakoba g.	20 —		<u>Vküp 2 —</u>
	<u>Vküp 52 30</u>	Dol.-Lendavszka fara:	
Z Domajinec:		Fárniki	87 —
Edna zsenzka	— 20		<u>Vküp 87 —</u>
Geder Rozália	1 —		
	<u>Vküp 1 20</u>		

Lübleni darovníki i nabiralci! Jezusovo Szreé vam naj dá za milodáre i trüd na tom szveti milosceso, na ovom pa diko nebeszko.

Klekl Jozsef,
plebanos.